

Arrest

nr. 144 514 van 30 april 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 12 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 maart 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DESIMPEL, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 19 april 2012 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in haar hoedanigheid van EU-zelfstandige.

1.2. De burgemeester van de Stad Antwerpen trof op 30 oktober 2012 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Verzoekster deed op niet nader te bepalen datum schriftelijk afstand van de in punt 1.1. vermelde aanvraag.

1.4. Verzoekster diende op 19 april 2013 een nieuwe aanvraag in van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in haar hoedanigheid van EU-zelfstandige.

1.5. De burgemeester van de Stad Antwerpen leverde op 19 april 2013 een verklaring van inschrijving af.

1.6. Verzoekster werd op 31 juli 2013 in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 19 maart 2014 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster werd hiervan op 13 november 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: V.(...) A.(...) Nationaliteit .Bulgarije, Geboortedatum : (...), Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 12/04/2012 en verkreeg de E-kaart op 31/07/2013.

Betrokkene legde oorspronkelijk ter staving van de aanvraag tot verklaring van inschrijving de volgende documenten voor: het volledig uittreksel van de Kruispuntbank der ondernemingen van de firma Sami BVBA en een bewijs van inschrijving bij een sociale kas voor zelfstandigen. Betrokkene liet daarmee tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken uitschijnen een zelfstandige activiteit te hebben'. De voorgelegde documenten waren van doorslaggevend belang bij het toestaan van het verblijfsrecht omdat overeenkomstig art. 50, §2, 2° van het KB van 8.10.1981 net die documenten dienen te worden voorgelegd om het verblijfsrecht als zelfstandige te kunnen krijgen.

Het Rijksinstituut voor sociale verzekeringen voor zelfstandigen (RSVZ) heeft echter een onderzoek naar de (vermeende) zelfstandige activiteit van betrokkene ingesteld en is tot de conclusie gekomen dat er geen effectieve activiteit plaats vond, waardoor de sociale kas de opdracht kreeg de aansluiting met terugwerkende kracht stop te zetten. Dientengevolge heeft het Rijksinstituut, de Dienst Vreemdelingenzaken laten weten dat betrokkene retroactief wordt geschrapt als zelfstandige.

Uit deze bevindingen moet besloten worden dat betrokkene onder misleidende voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en nooit daadwerkelijk een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend. Artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die, van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de Burger van de Unie.

Gelet op het feit dat de betrokkene door deze beslissing niet meer toegelaten is tot een verblijf, levert de gemachtigde van de minister een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.

Conform art. 42 ter§1,1° wordt er een einde gesteld aan het verblijfsrecht van D.(...) D.(...) en V.(...) V.(...) gezien er een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij vervoegd hebben.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Vooraf merkt de Raad op dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijke beslissingen vormen die een aparte rechtsgrond hebben. Artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) schrijft het volgende voor:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit de bewoordingen van het artikel uit het vreemdelingenbesluit blijkt dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijke beslissingen vormen. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document, ‘bijlage 21’, ter kennis van de betrokkene worden gebracht. Dit document vormt slechts de wijze van kennisgeving doch houdt niet in dat het om één beslissing zou gaan (cf. RvS 23 januari 2014, nr. 226 182).

3.2. In een eerste middel van haar synthesesmemorie, dat gericht is tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, voert verzoekster onder andere de schending aan van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster stelt in haar tweede middelonderdeel onder andere het volgende:

“Door verzoekster werd in het tweede onderdeel van het eerste middel aangetoond dat de bestreden beslissing, die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden, onwettig gebruik maakt van artikel 42septies Vreemdelingenwet, door te verwijzen naar “valse of misleidende informatie” of “valse of vervalste documenten” of “fraude of ander onwettig middel”, terwijl hiervan geen sprake is. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt enig “vals” of “misleidend” aspect, hooguit werd niet voldoende informatie naar voren gebracht.

De bestreden beslissing, die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden, is louter gebaseerd op een onderzoek dat werd gevoerd door het Rijksinstituut voor sociale verzekeringen voor zelfstandigen (RSVZ). In dit onderzoek stelt het RSVZ dat de vragenlijst die verzoekster heeft ingevuld niet voldoende bewijskrachtige gegevens omvat die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige. Het is dus louter omdat de toegestuurde vragenlijst onvoldoende werd ingevuld, dat het RSVZ oordeelde dat een schrapping diende plaats te vinden. Overigens werd inmiddels door het RSVZ bevestigd dat, indien verzoekster de bijkomende stukken kan bijbrengen, de aansluiting kan worden herzien.

Het is dan ook volstrekt onduidelijk hoe de verwerende partij uit het bericht van de RSVZ dd. 14 juni 2013 wettig kan afleiden dat er in casu sprake zou zijn van “valse” of “misleidende” informatie. Integendeel tot hetgeen verwerende partij beweert in de nota met opmerkingen, heeft de RSVZ niet vastgesteld dat er geen effectieve activiteiten plaatsvonden, louter stelt zij dat onvoldoende gegevens werden naar voren gebracht. Als al enig besluit aan de brief van de RSVZ kan worden gehecht, is het hoogstens dat er “niet voldoende” informatie naar voren werd gebracht.

De stelling van verwerende partij in de nota met opmerkingen, dat verzoekende partij niet zou ontkennen dat zij geen zelfstandige activiteiten heeft uitgeoefend, kan evenmin worden aangenomen. In de feitelijke uiteenzetting in het beroepschrift werd expliciet gesteld dat zij werkzaam was als werkend vennoot in de drankgelegenheid, bvba Sami (met ondernemingsnummer 0895.785.102). Bovendien werden ook verschillende uitbetalingsbewijzen van Sami bvba als werkend vennoot naar voren gebracht, waaronder de perioden 1 januari 2013 tot 31 januari 2013, 1 februari 2013 tot 28 februari 2013, 1 maart 2013 tot 31 maart 2013 en 1 april 2013 tot 30 april 2013 (STUKKEN 4).

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit is in casu niet gebeurd, zodat de aangehaalde normen en beginselen geschonden werden.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.”

3.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.5. De beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden vindt haar juridische grondslag in het geschonden geachte artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Deze bepaling uit de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

3.6. Blijkens het administratief dossier stoelt de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing op een schrijven van het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen (hierna: het RSVZ) van 14 juni 2013 aan het Sociaal Verzekeringsfonds Acerta waarin het volgende vermeld staat:

“De betrokkene heeft op 08/12/2012 een aansluitingsverklaring ondertekend bij uw sociaal verzekeringsfonds als werkend vennoot bij Sami BVBA (KBO 895.785.102) met ingang van 20/10/2011. Hij werd verzocht een vragenlijst in te vullen die hij samen met de nodige bewijsstukken diende terug te sturen naar het RSVZ.

In toepassing van artikel 3 van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende het sociaal statuut der zelfstandigen, wordt onder "zelfstandige" immers verstaan eenieder die in België een beroepsactiviteit uitoefent zonder hierbij verbonden te zijn door een arbeidsovereenkomst of statuut.

De vragenlijst die de betrokkene heeft ingevuld omvat niet voldoende bewijskrachtige gegevens die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige.

Bijgevolg dient de aansluiting van de betrokkene bij uw sociaal verzekeringsfonds te worden geschrapt vanaf 20/10/2011.

Wij verzoeken u om betrokkene van deze beslissing in kennis te stellen.”

3.7. Volgens verzoekster blijkt uit het administratief dossier niet dat er door verzoekster “valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten” zouden zijn gebruikt, noch dat zij “fraude (heeft) gepleegd hebben of ander onwettige middelen (heeft) gebruikt”. Verzoekster wijst in dit verband op het feit dat uit het hierboven weergegeven schrijven enkel kan worden afgeleid dat de schrapping het gevolg is van een onvoldoende ingevulde vragenlijst.

3.8. Door de verwerende partij werd in haar nota met opmerkingen het volgende geopperd naar aanleiding van de kritiek van verzoekster:

“Verweerder laat gelden dat een einde aan het verblijf van verzoekster werd gesteld, daar na onderzoek door het Rijksinstituut voor Sociale Verzekeringen voor Zelfstandigen is gebleken dat er geen effectieve activiteiten plaatsvonden.

Verzoekster kan niet dienstig ontkennen dat het veinzen van een activiteit als zelfstandige dient te worden aanzien als het verstrekken van valse en misleidende informatie. Verzoekster werd retroactief

geschrapt als zelfstandige, hetgeen betekent dat zij nooit enige zelfstandige activiteit heeft verricht bij Sami BVBA, hoewel zij dit wel voorhield bij de verklaring van inschrijving.

Het feit dat verzoekster een uittreksel uit het Kruispuntbank der Ondernemingen en een bewijs van inschrijving bij een sociale kas voor zelfstandigen voorgelegd heeft, doet geen afbreuk aan het feit dat de vermeende activiteiten niet plaatsvonden.

Verzoekende partij ontkent bovendien niet dat zij geen zelfstandige activiteiten heeft uitgeoefend.

De kritiek van verzoekende partij als zou de RSVZ eventueel haar beslissing herzien, is van strikt hypothetische aard en doet dan ook geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij legt in het kader van onderhavige procedure ten andere geen enkel stuk voor van aard om te doen aannemen dat de RSVZ haar beslissing zou dienen te herzien.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij dient te worden beëindigd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris, gelet op het onderzoek van het RSVZ en het duidelijke besluit tot retroactieve schrapping, wel degelijk vermocht te oordelen dat het verblijfsrecht onder valse voorwendsels was bekomen en er geen zelfstandige activiteit is geweest, zonder dat deze eerst nog bijkomend onderzoek had dienen uit te voeren. Geenszins diende verzoekster gehoord te worden vooraleer de bestreden beslissing werd genomen; de hoorplicht geldt niet eens inzake (zie infra).

Dat de schrapping retroactief is gebeurd, duidt afdoende aan dat verzoekster bij de aanvraag van het verblijf zich heeft gesteund op valse of misleidende informatie, zonder dewelke zij het verblijfsrecht niet zou hebben verkregen. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft derhalve terecht toepassing gemaakt van art. 42septies Vreemdelingenwet voor de beëindiging van het verblijfsrecht.

De bestreden beslissing steunt dan ook op een correcte, en dit in weerwil met verzoeksters beweringen, die geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekster zich op bedrieglijke informatie heeft beroepen teneinde een verblijfsrecht te kunnen verwerven.

(...)"

3.9. In het kader van artikel 42septies van de vreemdelingenwet berust de bewijslast van een intentioneel element in hoofde van de burger van de Unie of diens familielid bij de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen steun vindt in de parlementaire voorbereiding, waarin onder meer het volgende wordt gesteld: *"De enige uitzondering op deze overgangsbepaling heeft betrekking op de gevallen van fraude die worden bedoeld in artikel 42septies, omdat dit motief voor een beëindiging van het verblijf een toepassing is van het algemeen rechtsprincipe «Fraus omnia corrumpit»"* (Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, DOC 51 2845/001, p. 76). De rechtspraak van het Hof van Cassatie leert op zijn beurt dat de toepassing van het algemeen rechtsbeginsel *"fraus omnia corrumpit"* het bestaan van bedrog veronderstelt en dat bedrog kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen, inhoudt (Cass. 3 oktober 1997, *Arr.Cass.* 1997, 386). Die kwade trouw in hoofde van verzoekster moet bewezen worden. Uit de beslissing en de gegevens van het administratief dossier dient dus te blijken dat de betrokken vreemdeling met het oog op het bekomen van zijn verblijfsrecht wetens en willens *"valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten"* heeft meegedeeld, *"fraude (heeft) gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt (heeft) die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."*

3.10. In casu dringt zich de vaststelling op, zoals verzoekster terecht oppert in haar synthesesmemorie, dat *"volstrekt onduidelijk (is) hoe de verwerende partij uit het bericht van de RSVZ dd. 14 juni 2013 wettig kan afleiden dat er in casu sprake zou zijn van "valse" of "misleidende" informatie"*. In voormelde brief wordt aangehaald dat verzoekster zou zijn verzocht om een vragenlijst in te vullen en om die samen met de nodige bewijsstukken terug te sturen naar het RSVZ. Blijkbaar omvatte *"de vragenlijst die de betrokkene heeft ingevuld (...) niet voldoende bewijskrachtige gegevens die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige"*. De Raad stelt vast dat deze informatie niet volstaat om in redelijkheid te besluiten dat er in hoofde van verzoekster sprake was van bedrog. De verwerende partij gaat blijkbaar uit van een vermoeden van kwade trouw, aangezien zij in haar nota meent dat zij *"gelet op het onderzoek van het RSVZ en het duidelijke besluit tot retroactieve schrapping, wel degelijk vermocht te oordelen dat het verblijfsrecht onder valse voorwendsels was bekomen"*. De retroactieve schrapping heeft echter enkel tot gevolg dat verzoekster wordt geacht nooit een aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds te hebben gehad, maar deze schrapping kan zonder bijkomend onderzoek niet redelijkerwijs worden geherkwalificeerd als het gebruik van valse of misleidende informatie met het oog op het bekomen van een recht op verblijf zoals bedoeld in artikel 42septies van de

vreemdelingenwet. Het feit dat verzoekster thans niet aantoont dat zij wel degelijk een zelfstandige activiteit uitoefent, zoals de verwerende partij in haar nota opwerpt, zou eventueel kunnen leiden tot de conclusie dat zij niet (langer) voldoet aan de voorwaarden voor haar verblijf, maar dit lijkt te dezen weinig relevant aangezien dit niet vereist wordt in het kader van de toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Terloops merkt de Raad nog op dat uit het in punt 3.6 weergegeven schrijven van het RSVZ nergens kan worden afgeleid dat het op de persoon van verzoekster betrekking zou hebben aangezien hierin noch haar naam, nog enig ander persoonsgegeven werd opgenomen. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris de vermeende bedrieglijke gedragingen van verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt.

3.11. De gemachtigde van de staatssecretaris ging niet uit van een correcte feitenvinding door op grond van het schrijven van het RSVZ te besluiten dat verzoekster haar verblijfsrecht onder misleidende voorwendsels heeft bekomen en kon bijgevolg op deze gronden niet in redelijkheid toepassing maken van artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de vernietiging van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Als gevolg hiervan dient ook de beslissing die op grond van artikel 42ter, §1, 1° van de vreemdelingenwet een einde stelt aan het recht op verblijf van D. D. en V. V. te worden vernietigd.

3.12. In een vierde middel, gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing voert verzoekster onder andere de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelt in haar vierde middel onder andere het volgende:

"In dit middel werd door verzoekende partij aangetoond dat de bestreden beslissing, waardoor een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, nalaat de bepaling van artikel 7 Vreemdelingenwet te vermelden waarop het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gebaseerd. Dit is manifest strijdig met artikel 8 van de Vreemdelingenwet. Bovendien maakt deze manier van handelen eens te meer een schending uit van de aangehaalde normen, aangezien de Minister of zijn gemachtigde slechts "zo nodig" een bevel geeft om het grondgebied te verlaten. Hieruit volgt dat dit geen gebonden, doch wel een discretionaire bevoegdheid uitmaakt in hoofde van de verwerende partij. Er diende ook hierom te worden gemotiveerd waarom samen met de beslissing die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden, ook een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

Gelet op de nota met opmerkingen van de verwerende partij, wordt hieraan toegevoegd hetgeen volgt. De verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing "impliciet doch zeker" zou verwijzen naar artikel 7, eerste lid, 1° en 2° Vreemdelingenwet.

Dit standpunt kan in geen geval dienstig worden ingeroepen tegen de formele tekst van artikel 8 van de Vreemdelingenwet, waarin bepaald wordt dat het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens de bepaling vermeldt van artikel 7 die werd toegepast. Er moet in het bevel om het grondgebied te verlaten zelf aangegeven worden op basis van welke wettelijke bepaling het bevel wordt afgegeven. Een post-factum motivering, als zou uit de beslissing "impliciet" moeten blijken dat het zou gaan om de artikelen 7, eerste lid, 1° en 2° Vreemdelingenwet, kan geenszins volstaan. Het is net slechts door het respecteren van de formele motiveringsplicht in de beslissing dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ten gevolge van een discretionaire bevoegdheid werd genomen.

Ook de rechtspraak van Uw Raad is terzake duidelijk:

"In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat de gemachtigde niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens zij zich hierbij steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing." (RvV 25 april 2014, nr. X).

Het middel is ontvankelijk en gegrond."

3.13. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.14. De bevelscomponent van de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: *“Gelet op het feit dat de betrokkene door deze beslissing niet meer toegelaten is tot een verblijf, levert de gemachtigde van de minister een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.”* In de beslissing wordt echter enkel verwezen naar artikel 42septies van de vreemdelingenwet als juridische grondslag, die onmogelijk de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kan schragen.

3.15. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij het volgende:

“Ter ondersteuning stelt de verzoekende partij dat artikel 8 Vreemdelingenwet bepaalt dat het bevel om het grondgebied te verlaten dient te vermelden op welke grond van artikel 7 Vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten werd gebaseerd.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek laat verweerder gelden dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk melding maakt van de volgende elementen voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten:

“Gelet op het feit dat de betrokkene door deze beslissing niet meer toegelaten is tot een verblijf, levert de gemachtigde van de minister een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen der dertig dagen.”

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding het bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk afdoende heeft gemotiveerd door te verwijzen naar het feit dat uit onderzoek van het dossier van de verzoekende partij nergens blijkt dat zij aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht.

Gezien aan het verblijfsrecht van meer dan drie maanden van verzoekende partij een einde werd gesteld, dient het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze weigeringsbeslissing vergezelt, niet nader worden gemotiveerd, gezien dit bevel een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Uit de betekening van beide beslissingen gezamenlijk aan de vreemdeling, vloeit op noodzakelijke wijze voort dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op het feit dat de vreemdeling, ingevolge deze weigering van verblijf, illegaal in het Rijk verblijft, zodat het bevel – impliciet doch zeker – verwijst naar art. 7 eerste lid, 1° en 2° Vreemdelingenwet.

Deze noodzakelijke gevolgtrekking verhindert elke speculatie, en dit in tegenstelling tot wat verzoekende partij schijnt aan te nemen.

Er weze benadrukt dat de (gemachtigde van de) Minister c.q. de Staatssecretaris niet meer beschikt over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

Wanneer het verblijf wordt geweigerd en de verzoekende partij geen aanspraak kan maken op enig ander verblijfsrecht, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet anders dan een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, hetgeen een loutere vaststelling uitmaakt van de illegale verblijfssituatie van de vreemdeling.

Deze gebonden bevoegdheid werd reeds herhaalde malen bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zo onder meer bij arrest nr. 90.707 van 30 oktober 2012 en nr. 90.594 van 26 oktober 2012.

Gelet op het feit dat het Vreemdelingenbesluit als Koninklijk Besluit onderhevig is aan de Vreemdelingenwet, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris in de hierboven bepaalde gevallen niet anders dan een bevel geven.

De verzoekende partij haar kritiek mist derhalve grondslag.

Terwijl de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit ook niet dienstig is. Supra werd reeds uiteengezet dat het bevel om het grondgebied te verlaten het loutere gevolg vormt van de vaststelling dat verzoekster illegaal in het land verblijft. Er kan aan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot beëindiging van verblijf vergezelt, niet nader te hebben gemotiveerd.

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.16. De verwerende partij kan hoegenaamd niet worden gevolgd waar zij stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet nader zou moeten worden gemotiveerd of dat “– impliciet doch zeker –” zou worden verwezen naar artikel 7 eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet dat een gebonden bevoegdheid impliceert. Zelfs in geval van een gebonden bevoegdheid, dient de beslissing een verwijzing te bevatten naar de toepasselijke reglementering en de feitelijke toestand die de toepassing van de regel heeft uitgelokt (cf. RvS 15 februari 2010, nr. 200.807). Artikel 7 van de vreemdelingenwet voorziet niet alleen in gevallen waarin sprake is van een gebonden bevoegdheid om het bevel om het

grondgebied te verlaten af te leveren waardoor het niet aan de vreemdeling is om te speculeren of de verwerende partij in casu over een gebonden dan wel over een discretionaire bevoegdheid beschikt om een dergelijk bevel af te leveren en dat het deze laatste toekomt om dit duidelijk te preciseren (RvS 23 januari 2014, nr. 226 182). Uit het hierboven reeds geciteerde artikel 54 van het vreemdelingenbesluit blijkt trouwens dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden “zo nodig” gepaard laat gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten waaruit, zoals verzoekster terecht aanhaalt, een discretionaire bevoegdheid blijkt. Juist wanneer de overheid over een discretionaire bevoegdheid beschikt, dient zij precieze en concrete motieven op te geven op grond waarvan de beslissing werd genomen (cf. RvS 13 oktober 2008, nr. 187 001). In dit verband dient te worden gewezen op artikel 8 van de vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk het volgende bepaalt: *“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast”*.

3.17. Het bevel om het grondgebied te verlaten is behept met een motiveringsgebrek en dient te worden vernietigd.

Het vierde middel is gegrond.

Een bespreking van de overige door verzoekster aangevoerde middelen kan geen aanleiding geven tot een ruimere vernietiging van de bestreden beslissing, waardoor deze niet verder dienen te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 maart 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. TAMBORIJN